

har fremhævet, hvilke ganske utaaalelige og ganske uforsvarlige Tilstande der vilde fremkomme, naar der ikke fandtes noget som helst Middel til at holde denne Virksomhed: Utugt som Erhverv, indenfor visse Grænser. Nu anføres det fra Mindretallets Side, at det er urigtigt at fastsætte Straf for Utugt som Erhverv. Jeg skal derom sige, at jeg godkender i og for sig ikke denne Betragtning, jeg tror, at det meget vel vil kunne forsvares at fastsætte Straf for Utugtserhvervet. Men jeg skal ikke komme dybere ind derpaa, eftersom det foreliggende Lovforslag jo ikke foreslaar at fastsætte Straf for Utugtserhvervet. Det, som dette Lovforslag foreslaar at sætte Straf for, er noget ganske andet, det er nemlig for Undladelsen af trods Advarsel og Tilhold at søge andet Erhverv. Det er altsaa ikke Straf for det positive Utugtserhverv, men for Undladelsen af at søge andet Erhverv end dette, og det er baade principielt og praktisk set noget ganske andet.

Det er heller ikke rigtigt, som det er blevet sagt, at man derigennem gør Forskel paa Behandlingen af Mand og Kvinde. Det gør man slet ikke. Man vil ogsaa, naar man læser Lovforslaget igennem, finde, at der ikke er en eneste Bestemmelse af dem, der angaa Utugtserhvervet, uden at den lige saa fuldt kommer til Anvendelse paa Mænd, der drive Utugt som Erhverv, som paa Kvinder, der drive Utugt som Erhverv. Ganske vist er det faktisk som Regel Kvinder, der drive dette Erhverv; men at der ogsaa er Mænd, der gøre det, er der neppe nogen Tvivl om, hvilket jeg skal komme nærmere ind paa ved Omtalen af et senere Ændringsforslag. Men Forslaget gør i den Henseende slet ingen Forskel paa Behandlingen af Mand og Kvinde. Det gør heller ingen Forskel paa Behandlingen af rig og fattig. Bestemmelserne i § 1 ville kunne anvendes paa den rige eller velhavende Kvinde, der driver Utugtserhverv, det er der ikke det mindste i Vejen for. Noget andet er, at det kan godt være, det i mange Tilfælde faktisk ikke vil ske. Men hvorfor? Ganske simpelt hen, fordi en Kvinde, som ad en eller anden Vej er bleven velstillet, ikke vil behøve, saaledes som den mindre velstillede, at stryge omkring paa Gader og Stræder for at fange sit Bytte. Hun vil altsaa ikke drive sin Virksomhed paa en saadan Maade, at det i saa høj Grad bliver til Skade for det almene, saa at der muligvis kan være Tilfælde, hvor Politiet, der selvfølgelig i saadanne Forhold maa

være og bør være varsomt, mener at burde undlade at skride ind, men Lovforslaget gør i sig selv ingen Forskel paa rig og fattig.

Det, som Ændringsforslaget vil, er, at der skal gøres en Forskel paa Løsgængere af denne Natur og alle andre Løsgængere: den Kvinde, der driver Utugt som Erhverv, og som principielt set er Løsgænger, skal være privilegeret Løsgænger og have Ret til at være Løsgænger, hvorimod den Kvinde eller Mand, som driver andre uheldige Virksomheder, ikke ved Ændringsforslaget slipper for at rammes af Løsgængerilovens Bestemmelser.

Ændringsforslaget Nr. 2 gaar ud paa, at „den, hvem Tilholdet er meddelt, kan forlange dets Berettigelse prøvet af Retten under en af det offentlige iværksat Politiretstiltale“. Jeg skal dertil sige, at jeg tror, en saadan Bestemmelse vil virke meget uheldigt, thi den vil virke til at svække Betydningen af et saadant Tilhold. Der vil med en saadan Politiretstiltale og dens eventuelle Appel hengaa lange Tider, og det vil baade for den paagældende selv og for ligesindede komme til at virke hen til, at Respekten for og Betydningen af et saadant Tilhold svækkes. Og dertil kommer ogsaa, at det er noget, der er ganske ukendt i andre Forhold, hvor der efter Lovgivningen kan gives Tilhold, at Tilholdet skal saa at sige justificeres gennem en senere anlagt Sag. Der bør, mener jeg, i dette Tilfælde følges samme Regel som i lignende Tilfælde, hvor Tilhold kan gives, at den Vej, som vedkommende, der mener sig forurettet, kan gaa, er at henvende sig til den højere Øvrighed, Amtmanden, eventuelt Justitsministeren, og det vil sikkert da vise sig, at hvis der skulde indtræffe Tilfælde, hvor der kunde være Tvivl om, at Tilholdet var berettiget, vilde vedkommende Politimester ikke i de højere Instanser finde Medhold. Jeg frygter ikke for, at der ud af dette skal opstaa nogen Politivilkaarlighed, og det frygter det ærede Medlem for Saksikøbing (Rørdam) heller ikke for. Nej, thi det ærede Medlem for Saksikøbing har ved en tidligere Behandling af dette Emne, ved en Behandling af et Lovforslag af en meget lignende Natur som det her foreliggende, netop udtalt — den Gang var han nemlig en varm Tilhænger og Forsvarer af det nu bestaaende Politikontrolsystem —, at den nu bestaaende Politikontrol aldrig havde medført og ikke medførte nogen Politivilkaarlighed. Men naar det ærede Medlem kan mene det om det nu bestaaende Politi-